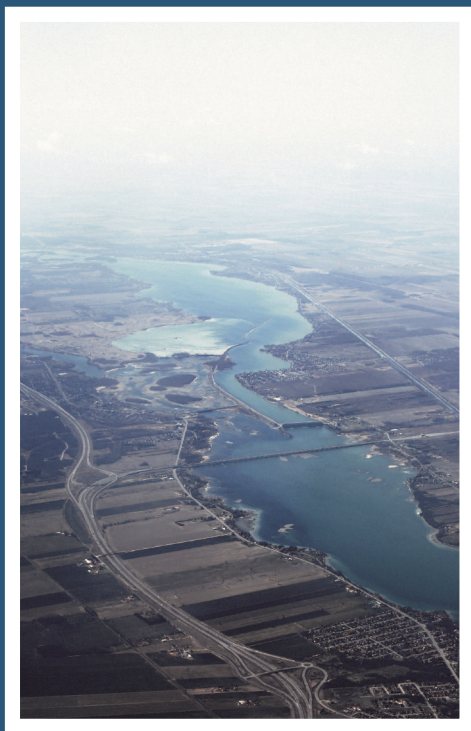

Tarja Pyykkö
Aina on lähdettävä
Tarinoita ja novelleja

AINA ON LÄHDETTÄVÄ – TARINOITA JA NOVELLEJA

Tarja Pyykkö

**AINA ON
LÄHDETTÄVÄ -
tarinoita ja
novelleja**

© 2018 Tarja Pyykkö

Kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-901-6

SISÄLLYS- LUETTELO

ODOTUSTA ...	7
SE EI OLE ENÄÄ KIVAA ...	9
TÄYDELLINEN TOTEUTUS ...	13
TURVALLISTA ...	17
PUTKESSA ...	20
MERELLE ...	23
LOPPUNUT ON LOPPUNUT ...	27
PICTURE ...	29
CITTARISSA SATTUNUTTA ...	32
HAAVEMAA ...	34
ETTEI KAIKKI KAUNIS KATOAISI ...	36
PIENI ELÄMÄKSI ...	40
IKUISESTI SINUN ...	44
TIE LÖYTYY AINA ...	47
TIPPUU ...	51
JÄI VÄLIIN ...	53
LIIAN PITKÄ LOPPUMATKA ...	56
VAHDIT ...	59
KÄVIN SIELLÄ MINÄKIN ...	61
TASKUMEKKOTYTTÖ ...	63
OMENA PÄIVÄSSÄ ...	66

AUTIOTALO ... 68
MINNE NE MENIVÄT ... 69
SE OLIKIN UNTA ... 73
VOISI OLLA HUONOMMINKIN ... 75
PROTESTI ... 77
KUN UNELMAT SÄRKYVÄT ... 79

ODOTUSTA

Syksystä asti olin odottanut. Syyskuisena sunnuntaina tajusin, että toinen lapsi on tulossa. Tyttäreni odotti Syksystä asti olin odottanut. Syyskuisena sunnuntaina tajusin, että toinen lapsi oli tulossa. Tyttäreni odotti ja oli välillä väsynyt. Toisella vuodella oleva esikoinen ei voinut odottaa väsymisen loppumista. Talvi on vaihtumassa kevääseen, kun kännykkä soi.

Tyttären miesystävä kertoo tyttäreni menneen sairaalaan. Lähdén tien päälle. Napsautan radion kuullakseni Matteuspassiota, onhan kiirastorstai. Jo kuukausia olen odottanut uusinta syntyjää, seitsemättä lastenlasta. Ulkona on pikkuisen pakkasta, mutta hyvä keli ajella.

Otin itselleni oikeuden käväistä kotikaupungissa, vaikka tuleva tapahtuma jännitti. Veli odottaa perillä. Vien teke-miäni pääsiäisherkkuja hänelle saadakseni itsellenikin juhla-pyhän tunnelmaa. Mukulanarsissit ja öljykynttilät olen valinnut isän ja äidin muistolle, jos ei muuta niin omantunnon hyvitykseksi. Radiosta kuuluu Requiem, Mozartin sielunmessu.

Ajelen aamuauringon noustessa. Hautausmaalla on hiljaista. Jatkan matkaa. Veljen ovella käännähdän, selvitän kylmälaukun sisällön ja alan ajella Pielisen toista puolta takaisin päin.

Kuulen Kevään kohinaa radiosta. Tunnen sisälläni levot-

tomuuden ja huolen. Miten tyttäreni jaksaa, meneekö synnytys hyvin? Pysähdyn huoltoasemalle kahville ja tunnen lämpimän henkäyksen jostain ja silloin tiedän. Jukka Kuoppamäki laulaa pienestä miehestä ja kyyneleet valuvat poskia-
ni pitkin.

Kännykkä herättää haaveista tähän hetkeen. Miniä soittaa ja kertoo pojan syntyneen. Olen jo lähellä sairaalaa.

Taivas on vaaleansininen, lumi maassa vitivalukoista. Huhtikuu, kuukausista julmin näyttäytyy kauniina, hennon vaaleana. Sibeliuksen seitsemäs sinfonia soi autoradiossa, etsin paikan parkkihallista ja kiirehdin sairaalaan sisälle. Tyttäreni kävelee synnytyssalista osastolle. Näen hissiaulassa tutun hahmon. Ex-mieheni odottelee jonkun nuoren pojan ja kukkien kanssa. Tarkennan katsettani. Vierellä seisijan täytyy olla uusi vaimo. Hyppään ylös tuolista samalla, kun sydän on kurkussa. Esittäydyn.

- Jätetään kukat ja lähdetään, potkii ex-mieheni vaimoansa nilkkaan.

Pelkuri, kesken jättäjä, vastuuta välttelevä. Katson miestä uusin silmin ja keksin yhä inhottavampia adjektiiveja. Vaimo on miestä miehekkäämpi.

Nyt se on ohi, onneksi, totean ja halaan tytärtäni. Hänellä on pyyhe hiustensa suojana. On kuin olisi tullut suihkusta. Haen esikoisesi päiväkodista. Kaikki on hyvin.

Kun istahdan parkkitalossa autooni radiosta kuuluu Madame Butterfly. Perhosen kevyt ilmavirta kulkee mukanani kotimatalla. Entisen mieheni uusi vaimo, entisen mieheni, ja minun seitsemäs lapsenlapsi on totta tänään.

SE EI OLE ENÄÄ KIVAA

- Pissa on uunissa, totesi Marilyn, botswanalainen työvoimatoimiston hoitokotiin ohjaama harjoittelija. Kodissa oli kymmenen huonetta, joissa jokaisessa kylpyhuone ja wc. Sauna sijaitsi talon toisessa päädyssä. Keittiö pihan puolella. Henkilökuntaan kuului nuoria lähihoitajia ja pari sairaanhoitajaa. Jokainen piti ikäihmisistä ja oli sitoutunut työhönsä. Vakituisen työpaikan saaminen oli ihme näinä aikoina. Pankkilaina sitoi työstä pitämiseen.

Marilyn oli ollut Suomessa kahdeksan vuotta, eli avoliitossa venäläisen miehen kanssa ja halusi sairaanhoitajakouluun. Hän oli tummahiuksinen, kauniskasvoinen keimaileva nainen, jolla oli nauru herkässä ja kielitaito hukassa. Nainen oli lyhyt, kurvit olivat kohdallaan ja kokonaisuus kuin lootuskukan varrella. Hänelle annettiin tehtäväksi opiskella suomen kielen hoitosanastoa sekä anatomiaa ja fysiologiaa, jotta voisi keittiötöiden lisäksi – hän oli armoitettu ruoanlaittaja – harjoitella asukkaiden perushoitoa. Kirjat olivat usein keittiön pöydällä ja Marilyn haki tukea sanojen lausumiseen ja kirjoitukseen, jopa merkityksiin hoitohenkilökunnalta, jos muisti ja ei ollut niin nauravainen päivä. Mutta hän muisti harvoin, ja ilo oli päällimmäisenä lähes aina. Marilynin iloi-

suus oli sinällään kovin hoitavaa, mutta se ei aina riittänyt hyväksi hoitotyöksi.

- Kakku tuli, Marilyn raportoi, kun oli käyttänyt asukasta wc:ssä. Aamuhoitaja koetti koota käsitystään siitä, miten jaksaisi päivän ja saisi työt tehtyä.

- Mitä tarjoat päiväkahvin kanssa, hän kysyi. - Kakka on uunissa.

Huumori keventää vaativaa hoitotyötä ja tuo valoa vaikeasti sairaitten dementoituneitten ikäihmisten hoitamiseen. Mutta kun tällaista tapahtui päivittäin, vuodesta toiseen, arki muuttui takkuiseksi. Viesti ei mennyt perille, työt ja asiat jäivät puolitiehen.

Oltiin taas uuden kesälomakauden kynnyksellä, tuli uutta porukkaa, vakituiset olivat lomalla. Marilynia ei voinut lähettää asukkaan kanssa lähikauppaan, läheiselle pankkiautomaatille eikä aina hoidettavan kanssa saunaankaan. Veisin Helmin pihan perille, jutteli Marilyn samalla, kun laittoi saunapuhtaalle rouvalle papiljotteja hiuksiin.

Hoitokodin pihamaalla oli marjapensaita, perennoja ja grillikatot. Alkukesän aamu oli viileä ja saunaiholla ilma tuntui kylmältä sisälläkin. Marilyn oli vain yksi sijaisista. Ovi kävi ja keittiöön tuli vahvasti meikattu nainen, jolla oli pitkä punainen tukka ja joka tuoksui myskiltä ja täytti olemuksellaan maanantaisen harmaan aamun.

- Onko osoite oikea, kysyi Natasha, joka oli aloittamassa kielikylpyä hoitokodissa. Natasha kätteli riuskasti kynsissään kirkuvan punainen lakka ja heilautti pitkää lettiään, jonka mahongin puna loisti. Aloitan tänään, olen kuusi viikkoa. Tarvitsen vapaata ensi viikonloppuna, Tomi tahtoo kaverikseen raveihin.

Natashan tulosta ei aamuhoidajalla ollut etukäteistietoa, mutta iloisuudessa hän oli, kun sai lisäkädet. Vaikka kynsilakkaa

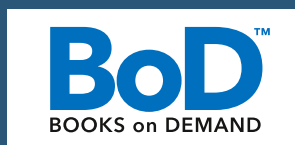
Elämä on jatkuvaa lähtemistä ja palaamista. Matkalle lähtöön kuin myös palaamiseen liittyy muutos ja epävarmuus. Näin kulkija hakee, löytää, kokee ja alkaa alusta. Mitä jää jäljelle elämästä, joka on peliä, jossa voi oppia tuntemaan itseään vain aavistuksen verran, jos senkään.

Kirjan tarinat ja novellit kertovat näistä matkoista.

Tarja Pyykkö on eläkkeellä oleva sairaanhoidon opettaja. Hän aloitti vuonna 2008 opiskella kirjoittamista. Kolmen lapsensa lisäksi hänellä on seitsemän lastenlasta ja muutama mukava ystävä. Pyykkö on julkaissut aiemmin teokset *Tuulee reisieni välistä* (yhdessä Ulla Welinin kanssa), *Mansikkaisesta messikesästä aikuiseen arkeen*, *Kun lumo haihtuu* ja *Ei lopu koskaan*.

ISBN: 978-951-568-901-6

www.bod.fi